Ľ. Števko: Čaputizácia politiky: liberálni teroristi a zabijaci slovenskej štátnosti v akcii

- CZ24 News | 12. února 2020

SLOVENSKO: Dnes sa viac pýšime členstvom v NATO a občianstvom Európskej únie, tohto nadnárodného hermafroditného zoskupenia, ako občianstvom vlastného štátu. Nečudo, naša láska k vlasti je poznamenaná antisociálnym trhovým hospodárstvom, doteraz ide cez náš poloprázdny žalúdok.

Predchádzajúce roky vládnutia extrémnej pravice, ktorá v bazárovom výpredaji vydala všetky rozhodujúce hmotné zdroje do cudzích rúk, malo aj iné negatívne vplyvy – prílev cudzej úpadkovej kultúry a devastáciu domácich duchovných hodnôt.

Prežili sme celé roky našej štátnosti pod psychologickým mediálnym terorom zameraným na potláčanie slovenských národných síl a na hľadanie nacionalistov vo vlastných radoch. Slovensko sa od roku 1993 naozaj zmenilo.

Nielen v tom, že sa za dvadsaťsedem rokov existencie štátu vynorila (nevedno odkiaľ a z čoho) vrstva extrémne bohatých a početná vrstva chudobných, ale zmenili sa národné, kresťanské a mravné, všeľudské hodnoty. V časoch cynického zneužívania moci peňazí sa národné idey, ktoré vždy stáli pri vzniku štátov, dostali na Slovensku na okraj spoločenského záujmu.

Príkladom pokriveného vývoja, ktoré sa tiahne od čias Dzurindovej éry, cez päťročnicu Kiskovho prezidentovania až po aktuálne progresívno-liberálne ohrozenie Slovenska, ktoré známy český hudobník a novinár Petr Štěpánek nazval „čaputizáciou politiky," bolo mediálne vyzdvihovanie tých, ktorým samostatné Slovensko nevoňalo a ktorí dostávali štátne vyznamenania od bývalého prezidenta i súčasnej prezidentky.

Národne cítiaca inteligencia je zatlačená do kúta, zväčša odrezaná od možnosti verejne vyjadriť svoj názor, vystavená informačnej blokáde, dokonca aj vo verejnoprávnych médiách. Prípad militantného liberála Michala Havrana ml. hovorí za všetko.

Tento ultraliberál, ktorého názory často hraničia s psychiatrickými diagnózami, sa udomácnil nielen v domovskom denníku SME, ale aj na obrazovke verejnoprávnej RTVS, je príkladom protinárodného a protikresťanského ťaženia tzv. progresívnych elít slovenskej politiky. O pluralite názorov a demokracii sa vo verejnom priestore vôbec nedá hovoriť.

Vlastenectvo je pre politiku globalizácie nepriateľom číslo jeden. Preto sa na prejav vlastenectva na Slovensku ukazuje prstom, označuje sa v lepšom prípade za nacionalizmus a v horšom prípade za extrémizmus či dokonca fašizmus. Toto tvrdenie nie je zveličovaním stavu v akom sa nachádza slovenská spoločnosť pred nadchádzajúcim voľbami.

Nedávno sa v spravodajstve Slovenskej televízie ozval istý fanatický respondent, že vlastenectvo a fašizmus je vlastne to isté. Prirodzene, nemá zmysel polemizovať s hlupákmi či nositeľmi hlúpych názorov, aké počúvame, aké čítame v rôznych, neraz čitateľných a neraz zašifrovaných podobách, vyslovených z úst obskúrnych mimovládnych aktivistov.

Otvárajú sa stavidlá nebezpečného liberalizmu, ktorý si len naivní a pobalamutení ľudia zamieňajú s demokraciou. Poslanec Európskeho parlamentu, liberál Guy Verhofstadt hovorí na verejnom

zasadnutí europarlamentu bez škrupúľ, že treba zušiť právo veta v riadení Európskej únie a predchádzať ďalším „brexitom“ tak, že sa občanom v členských štátoch EÚ odníme právomoc rozhodovania o osude vlastnej krajiny.

Na Slovensku sa nikto z relevantných politikov proti podobným vyjadreniam euroliberálov neohradil, predstavitelia národa s hlavou strčenou do piesku nechcú vidieť latentné nebezpečenstvo, číhajúce na suverenitu národných štátov z rôznych byrokratických orgánov Európskej únie.

Hľadanie ciest štátnej, ekonomickej, sociálnej i národnej prosperity Slovákov vždy bude v schopnostiach národa správne sa rozhodnúť, správne si zvoliť na čelo ľudí erudovaných odborne a cítiacich národne – teda múdrych a nepodkupných vlastencov.

Lebo nech už bude naša prítomnosť v Európskej únii a v schengenskom priestore akokoľvek hodná oslavovania, vždy budeme žiť tu, doma, a za teritoriálnymi hranicami vždy budeme iba návštevníkmi. Aj keby neboli pravicovo-liberálne idey a svet bez hraníc iba utópiou, človek potrebuje domov, prístav, kam sa môže vrátiť.

Slováci, ktorí vo svojej dlhej histórii iba sporadicky aj to len nakrátko okúsili vlastnú štátnosť, potrebujú ako soľ najmä teraz pred parlamentnými voľbami vydolovať z hlbín svojho podvedomia znevažovaný cit vlastenectva, potrebujú návrat ku kresťanským koreňom, návrat k sebe.